

זוהי המציאות הישראלית

בעניינה השררה מעשירים

את עצמם — כי "זה מקובל במדינה"

הדבר צילצל כימעת כבדיחה. בעיקבות דו"ח מבקר המדינה, הטיחו המראיינים בפני מנהל החברה הממשלתית למטבעות ולמדליונים את ההאשמה שראייה החברה העניקו לעצמם מתנות של רבבות, ואולי של מאות אלפי לירות. המנהל לא הודיע, וגם לא הכחיש. בפיו היתה תשובה אחת: "זה לא חג מן המקובל", ויש להתחשב, במציאות של שורת בארץ.

הרצללים למוזרת. מה כן מקובל, לפי אש זה? עובדי חברת החשמל מקבלים חשמל ב" מחיר מוזל. עובדי אג"ע טסים חינם ל" חו"ל, יחד עם בני-משפחותיהם. מעובדי הוואר גובים מחיר מוקטן עבור התקנת טלפונים. אם כן, מדוע לא יקבלו מנהלי חברת-המדליונים מטבעות חינם, או ב" מחיר אפסי? מדוע לא יקבלו יו"ר-לשעבר, שנים רבות אחרי התפטרותו, במחיר 250 לירות מטבע השווה כעת 10 אלף לירות, ושהיה שווה בעת המסירה 79 אלף לירות? מדוע לא יקבל המנהל עצמו, חינם, מטבע אחד מכל הנפקה — אוצר תשוה עתה מאות-אלפי לירות?

לדעת המנהל, כל זה "מקובל". לפי היגיון זה, יכול סאנקיסט לקחת את הר טאנק שלו הביתה, כמתנה. ועובדי בנק ישראל יכולים לחלק לעצמם, בעת הנפקת שטרות-כסף חדשים, הבילות של מאה הרצללים לנפש, למזכרת.

"לא תחסום". העיקרון הוא עיוות מילצתי של הכלל התנ"כי: "לא תחסום שור בדישו". מותר לשור, בשעה שהוא דש בגורו, לאכול מעט מן הקש. את הכלל הזה הציג מחדש לוי אשכול, או מראשי הסוכנות היהודית, בימיה-ראי שית של המדינה. כאשר פירסם מבקר הסוכנות, ד"ר אמיל שמורק, דו"ח מתחיד על המצב בסוכנות.

אולם גם אשכול לא יכול היה לחוות מראש אילו ממדים יגיע עיקרון זה — כשכל בעלי-שררה במדינה רואה בתום-סמכותו אחוזה פרטית, שבה הוא יכול להתעשר כאות-נפשו. היה זה רק מיקרה שבאותו שבוע פורסם גם דו"ח חדש של מבקר הסוכנות היהודית, שהציג תמונה דומה. המנגנון הציוני הכביר הוא משכיר להעברת כספי העם היהודי לכיסי המפלטות והאישים הקרובים ל" קצרה.

כי זה מקובל, זוהי המציאות בארץ.

פלסטינים

הסוס דהר מהר מדי

חזית-הסירוב הערבית וחזית-הסירוב הישראלית שיתפו פעולה כדי לטרפד יוזמת-שגום

אנשי ארץ-ישראל השלמה צהלו ושמו. הנה, הוכח בעליל: אין ממש בדיבורי השלום של נציג אש"ף. ולראייה: נציג אש"ף באונסק"ו, איבר-הים סוס, פירסם תוכנית-שלום מרחיקת-לכת. ואילו ראשי אש"ף הסתייגו ממנו, נזפו בו רשמית וציוו עליו לחזור הביתה. אולם פרשת סוס היתה מסוכנת הרבה יותר, וכמה ממסגרותיו חיוניות ביותר. נציגים ויוזמים באש"ף. המסקנה הי

ראשונה היא עובדתית. מאז השמע עבד החמאמי, נציג אש"ף בלונדון, את הצעת-השלום ההיסטורית שלו, במארס 1975, טענו כמה מראשי ישראל כי החמאמי אינו אלא סוכן של לוחמה פסי-כלונית. הצהרותיו נועדו, לדיבריהם, ל" צרכים תכסיים בלבד: להרדים את דעת הקהל בישראל, לפתוח לפני אש"ף את שערי ההכרה הבינלאומית, ולרכוש את אהדת העולם המערבי.

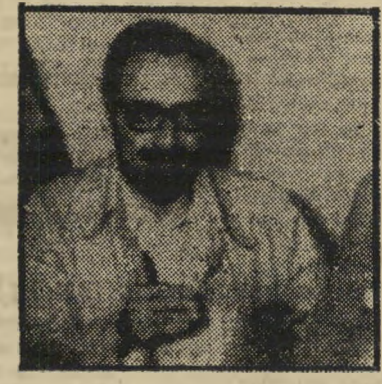
לפי גירסה זו, שעליה חזרו כמה מי מומחי המימד גם בימים האחרונים, מופ"ע על החמאמי עלידי יאסר עראפאת למטרה זו, ומשמש זרוע מבעצת של תוכנית-מילי-כמה מחוכמת. צמרת אש"ף לא שנתה את

מטרתה להשיג את ישראל, אך נותנת לחמאמי לזרוע חול בעיני הבריות. פרשת סוס הוכיחה סופית כי הערכה זו היא אווילית. אילו פעלו החמאמי, סוס וחבריהם, כרורע של מדינות אש"פית אנטי-ישראלית, הרי היתה הודעת סוס מתקבלת בבירות בשתי-קה, אם לא בתמיכה גלויה. כל ערכן של הצהרות כאלה, אילו באו במיסגרת של לוחמה פסיכולוגית, הוא בכך שהן מעוררות את הרושם כי זוהי המדיניות המוסמכת ו" המוסכמת של הנהגת אש"ף.

דווקא גילגוליה של פרשת סוס מוכיחים כי המצב לאמיתו שונה לחלוטין. ברור כי קיימת בצמרת אש"ף קבוצה חשובה, הדור גלת בכנות בשלום עם ישראל, וכי מול קבוצה זו עומדת קבוצה אחרת, השוללת קו זה. אין כל ספק שפרשת סוס היא תור-צאה של מאבק אמיתי בין שתי הקבוצות. תמונה זו היא סבירה ואמינה. אם בצמרת ישראל נטושה המערכה בין "נציגים" ו"יו-ניס" — אין כל סיבה מדוע לא תהיה נטושה מערכה דומה בצמרת אש"ף.

קיים עם ישראל

הקרת העולם הזה בפרשת סוס העלתה פרט חשוב ביותר: סוס המזוקן, בעל המוסקפיים, לא פעל על דעת עצמו, ולא באופן ספונטאני. הוא

נציג אש"ף סוס, לא נשמע את ענף-היות...

העניק את הראיון שלו לאריק רולו, העור רך לעניינים ערביים של לה מונד רבי היוקרה, אחרי הידברות ממושכת עם בני-רות. כל מילה בהצהרת סוס אושרה מראש על-ידי צמרת אש"ף.

אריק רולו עצמו רמו על כך, בהמשך הפרשה, כאשר כתב כי סוס קיבל אישור לדבריו מראש, וכי אין ספק שדבריו מבט-אים את גישתו של "לפחות חלק בעל-השפעה של הנהגת אש"ף".

הר קע זה חשוב מה אמר סוס בהצי-הרתו — ההצהרה המרחיקת-לכת ביותר שפורסמה עד כה מטעם נציג רישמי כלי-שהוא של אש"ף.

קבע סוס: "כל הסדר, כדי שיהיה בר-קיימא, צריך להתחשב בכחרת בזכויות כל העמים במרחב... הגדרה זו כוללת, כמובן, את העם הישראלי.

כאשר העיר רולו, כי "עד כה שיללת את קיום העם הישראלי", השיב: "אין זה מדוייק". בין השאר הזכיר את דברי יאסר עראפאת בעצרת האו"ם, שבהם אמר כי הפלסטינים מוכנים לחיות לצד שרשה-מיליון יהודים החיים בשטח פלסטין.

הוסיף סוס: "איך יכולים אנו לשלול כי מתהווה עתה חברה שהיא ישראלית ספציפית? נראה לנו כדבר ברור כי עם ישראלי נמצא בתהליך של התהוות. באותה שעה אנו מוסיפים להבחין היטב בין הישראליים לבין אותם שהדוקטרינה הציונית קוראת להם יהודים. בענייננו, זהו רעיון מיסטי מובהק, שהוא מופרך ומסוכן."

על שאלתו של רולו, באילו תנאים מוכן אש"ף להכיר ב"מדינה שהיא יהודית באופן ספציפי", השיב סוס: "אין להפנות שאלה זו אל העם הפלסטיני, לפני שמכירים בו. סדר-הדברים צריך להיות הפוך: קודם כל יש להכיר בעם הפלסטיני, האם אני צריך להזכיר לך כי ראש-משלת ישראל אינו מפסיק להצהיר שהמדינה הציונית לא תכיר באש"ף, אף לא באש"ף יכיר בישראל?"

"החזק לא יירד מהח" בתשובה לשאלת רולו, מה הן "הזכויות הלאומיות הל-גיטימיות" של העם הפלסטיני, השיב סוס בפשטות: "אנו תובעים את הזכות לכונן מדינה לאומית בגדה המערבית ובעזה."

לאחר-מכן, באה הפצצה האמיתית של

הראיון: "אם יושג הסדר ברור זו בי וועידת-יוזבה, שבה נשתתף על בסיס של שוויון עם כל הצדדים הנוגעים-בדבר, יהיה זה הגיוני שהסכם של אי-לוחמה יהווה את נקודת-המוצא לשלום שבו ישתתף העם הפלסטיני באופן פעיל."

אחרי קביעת יעד זה, הסליג סוס ודיבר על חוון העתיד: "השלום הוא תהליך די-נאמי, כינון המדינה הלאומית הפלסטינית הוא ראשיתה של התפתחות שתגביר את המצבים בין שתי הישויות הקיימות על אדמת פלסטין. יהיה זה בלתי-הגיוני לחשוב כי שתי מדינות, שיפרידו ביניהן גבולות אטומים וגדרית-ליל, יוכלו להתפתח בשני שטחים כה זעומים. הדרך לאיחוד הוא בל-תי-נמנע. מוקדם מדי להגדיר את השלבים: פדרציה, קונפדרציה, מדינה מאוחדת... מה שיהיה, העיקר הוא שתהליך השלום, שאנו קוראים לו בכל פה — אנו, הסובלים ב" גלות, בפורה, מרדיפות — יתחיל תוך הס" כמה הודית."

כאשר שאל אותו רולו במפורש על גינוי הציונות כ"צורה של גזענות", השיב סוס בהגדרה שהיא הרבה יותר מתונה מו שנתקבלה באו"ם: "אנחנו גינינו את הי ציונות כמכשיר של המדיניות הגזענית, המדכאה והתפשטותית של המנהיגים הי-ישראלים, השולטים בירה המדינית מזה 25 שנים". כלומר: לא גינוי הציונות כי-תורה וכהשקפת-עולם, אלא רק כמדיניות מסוימת של המדינה.

כדי להדגיש נקודה זו, הוסיף סוס שבי-חיים ל"מסורת האוניברסלית וההומאניסטית של היהדות", וציון כי קיים "זרם (ישרא-לי), אמנם של מיעוט קטן, המנסה להתי-נגד למדיניות זו."

סיכם סוס: "לא נשמע מידינו את ענף היות, סמל השלום."

שתי חזיתות הסירוב

הצהרתו של סוס מצאה הד עצום — משני עברי התי-זית. ומשניהם היתה התגובה אחידה. בישראל, החלה מייד התקפת-מחץ מוד-רכת נגד סוס, בכל העיתונות המימסדית. דוברי משרד-החוץ דאגו לפיסוס מאמרים, שהאשימו את סוס בזמימה נגד המדינה.

בצורך זה נתלו כתבים-מטעם בקטע הי-מדבר על חוון-העתיד, שבו שילם סוס מי-ספתיים לרעיון איחוד הארץ ברבות הימים. איש מן הכתבים לא ציין כי כמה ימים לפני כן הכריז סוס עצמו, בראיון בתחנת-הטלוויזיה אירופה 1, שחוון זה יכול להתגשם, "בעוד מאה שנים."

בה בשעה שממשלת ישראל עשתה את הכל כדי לשכנע את הציבור הישראלי כי סוס הוא נץ, וכי הצהרתו אינה מכוונת להכרה בקיום ישראל, נפתחה נגדו בכי-רות והתקפת-מחץ של חזית-הסירוב הער-בית והאישים הקיצוניים באש"ף.

בניגוד לחמאמי, שיש לו גיבוי חזק מאד בצמרת אש"ף, אין סוס נהנה ממעמד דור-מה. הוא היה גם חשוף מבחינה פורמלית: כמשקיף אש"ף באונסק"ו, הוא אחראי ל-ענייני-התרבות, לא לעניינים מדיניים. או-י-בין שצלו נקודה זו, כדי לשלול את זכר-ו חו למסור הצהרות מדיניות.

בקרב זה הפסיד הפעם מחנה-היוונים ש-בצמרת אש"ף. נציג אש"ף בפאריס, עזי-אלדין קאלאק, הידרע כאיש ציוני, הגיש למערכת לה'מונד הודעה של ראש המחי-לקה המדינית של אש"ף, פארוק קאדומי, שבו גינה את סוס. הדריע שאינו מוסמך למסור הצהרות, וחזר על המליצות הקיצור-ניות ביותר של אש"ף.

סוס עצמו הוכרה לפרסם הודעה שבו טען כי "לא הובן כראוי" אך גם כה הוא לא נסוג מדבריו, אלא נטס בקססים: הוא הכחיש דברים שכלל לא אמר, כך, למשל, טען כי "אינו מסתפק באוטונומיה פלסטינית תחת שיתוף ישראל או ירדני" — דבר שלא נאמר גם בהצהרות המקורית. שיתוף-פעולה אוטונומי, המסקנות העיקריות הן הפרשה:

- קיימים בצמרת אש"ף אנשים חשוי-בים הדוגלים בכנות בשלום עם ישראל.
- קיים מאבק אמיתי בצמרת אש"ף, והוא זה הוכרע סופית. יתכן מאד כי הנויפה בסוס באה מפני שהוא הרחיק לכת בדבריו לפני המועד הנראה לרוב בצמרת אש"ף, כך שגם אנשים מרכזיים הצטרפו הפעם לחוגים הקיצוניים.
- קיים שיתוף-פעולה אוטונומי בין חזית-הסירוב הערבית וממשלת-ישראל, שי-מטרתו היא לטרפד כל יוזמת-שלום פלס-טינית רצינית, שתביא לכינון מדינה פלס-טינית לצד ישראל.

הוא.. אינו אחראי

למעשיו" - אך משרת

בצה"ל והוטסק

במיפעלים בימחוניים

תקבע הרושם שהנ"ל סובל מהלוצינציות שמיעה, וגם תוך כדי הבדיקות קלט קולות שהבודקים לא שמעו."

זוהי פיסקה אחת מתוך התעודה הרפואית שהגיש ביום הראשון האחרון עורר-הידין של החשוד בניסיון לרצוח את אורי אבנרי, אליהו גלילי, התעודה, הנושאת את הכר-תרת "מדינת ישראל, משרד-הבריאות, בית-החולים הממשלתי יהודה אברבנאל בתיים", נושאת שלוש חתימות: ד"ר א. הקר, מנהל בית-החולים, פסיכיאטר מחווי תליאביב, ד"ר מ. זוהר, סגן-מנהל בית-החולים, וד"ר פיש, הרופאה המטפלת. אולם הקולות הנסתרים שאותם שמע אליהו גלילי, על-יפי עדות רופאיו, לא היו הקולות הנסתרים היחידים בהתפתחות ובסתעפות פרשת הגיסיון-לרצח, כפי שהתגלו בעשרה הימים שאחרי יום הי-תקיפה.

כדי להקב קולות מיסתוריים אחרים אלה, כדאי להבחין את חוות-הדעת כולה, כי כתבה-יכילשונה, כפי שהוגשה לבית-המישפט כעדות-בשבעה:

"חוות דעה — גלילי אליהו בן בן-ציון, ת.י. 0894086, יליד 1948 תליאביב, רחוב חכמי אשכנזי 62, בהתאם להוראות בית מישפט השלום תליאביב לתיק פלילי 4679/75, בדקנו את הנ"ל מאז אישפוזו במוסדו לשם הסתכלות, בתאריך 21.12.75, הדיון נידחה ל-29.12.75.

מדובר בגבר יליד 1948, ישראל, בגר בית-ספר מיקצועי שבו, סיים שירות צבאי מלא, אושפז בעבר בבית-חולים געה לפי הוראת-אישפוז שהוצאה על-ידי הפסיכיאטר המחוזי.

בבדיקות החוזרות הוא שיתף פעולה, מדבר לעניין, עונה לשאלות בהתאם, מת-מצא במקום ובזמן, אבל מגלה מערכת פרנואידית מסובכת הקשורה למיקרופוניס שהושגתו בראשו, ודרכם קולטים הסובבים את מחשבותיו.

את העבירה המוזכרת בתיק הפלילי 4679/75 אינו מכחיש, מסביר את מעשהו בזמנו של הנתקף, כיוון שזה האחרון פירסם את מחשבותיו הנסתרות ברבים, מתקבל הרושם שהנ"ל סובל גם מהלוצינ-ציות שמיעה, וגם תוך כדי הבדיקות קלט קולות שהבודקים לא שמעו. היו ליקויים בשיפוט.

יש להדגיש שגם באישפוז הקודם בבית-חולים געה, בחודש אוגוסט 1973, התלונן על מיקרופוניס ומינסטוריים שהושגתו בראשו, וגם אז היה ברור שסובל מהלוצי-ניציות שמיעה.

בסיכום: לפנינו גבר שעבר כבר מיספיר גלים פסיכויים חריפים, גם כיום הוא נמצא בגל פסיכויטי (על רקע תהליך טכיי-ופוני פרנואידית מתמשך). את המעשה עליו הוא נאשם בתיק הפלילי הנזכר-לעיל, ביצע בגלל מערכת מחשבותיו הפרנואיד-יות מתוך דחף שלא יכול היה לעמוד בפניו. הוא לא ידע להבדיל בין טוב לרע במעשיו. הוא לא יכול לעמוד בין ולשאת בעונשו. הוא זקוק לאישפוז במוסד פסי-כיאטרי סגור."

תוך חוות-הדעת מתגלים מיספר פרטים, המטילים אור נוסף על הי-פרשה ראשית, מתברר כי אליהו גלילי היה מאושה עוד לפני תקיפתו הקודמת את אבנרי, באוגוסט 1973. הי-תקיפות נערכו בחודשים פברואר ומארס 1973. עובדה זו הוכחשה, בשיחה שקיים כתב העתים הזה עם אחד מרופאיו של אלי גלילי מבית-החולים געה, הד"ר חנו מוניץ.

מתוך תעודה זו ברור כי אין אמת בטענה כאילו אמר גלילי שאבנרי תל מיקרופוניס בראשו אז שהעולם הזה התי-כוון לפרסם עליו פרשת ריגול. הרופאים קובעים במדוייק כי "תלונתו" של גלילי על אבנרי היתה שאבנרי פירסם את מחי-שבות-ישלו ברבים.